

„Să știți că toate imperiile au căzut când au lovit maternitatea și au atacat familia!...”
Un dialog neconvențional dar plin de sinceritate, realism, adevăr și mult discernământ cu
Părintele Nicolae Tănase de la Valea Plopului...

De multe ori ne spunem în gând: noi decidem ce facem cu trupul, corpul nostru, noi hotărâm dacă facem copilul sau nu, pentru că nu ăia care dau din gură pe la tv și prin ziare ne ajută să ne creștem copilul, ei nu se întreabă dacă avem ce să-i oferim copilului, dacă avem ce să-i dăm de mâncare, ei doar dau din gură... Ce să mai spunem de „gura țâțelor”, alea care hulesc: copil din flori, copil de fată mare... Există în România un om care s-a gândit la toate astea: **Părintele Nicolae Tănase de la Valea Plopului**. Un om care a luat asupra sa greșelile altora. Un om care a oferit o alternativă. Un om, despre care, din păcate, nu au auzit și consătenii femeilor care și-au vândut copiii țiganilor din Sintești. Un om pe care trebuie să îl ajutăm. Multe ar fi de spus. Prefer să nu mai „dau și eu din gură” și să arăt faptele: Părintele Nicolae Tănase, căsătorit și tată a șase copii, este preot într-un sat din România, Valea Plopului și un alt sat din apropiere, Valea Screzii, ambele din județul Prahova.

În anul 1990, Părintele Nicolae Tănase a început lupta sa împotriva avorturilor prin predicare. Unele tinere renunță să avorteze, dar nu-și pot permite un copil din motive social-economice. Pentru aceasta, Părintele Nicolae înființează în anul 1994, asociația **Pro Vita: Pentru Viață**. *Asociația îi primește în grija ei pe acești copii, pentru un timp sau definitiv, dar ea primește de asemenea și copii orfani sau copii ai străzii*. Mamele care își lasă copilul aici pot să-l ia din nou acasă, ceea ce se întâmplă uneori după doi-trei ani, când situația lor socială le permite acest lucru. Asociația păstrează contactul cu mamele, pentru a le ajuta să-și crească copiii. **Asociația Pro Vita** numără la ora actuală mai multe case pentru copii. Dar Părintele Nicolae a pus la contribuție și pe enoriașii săi. În fața afluxului important de copii (pe care îi găsește abandonati la ușa sa), Părintele îi încredințează familiilor din parohia sa. Aceste familii de multe ori au deja mai mulți copii, până la șase, dar mai găsesc încă dragostea pentru a crește până la încă alți patru copii. În condițiile actuale din România, acesta este un adevărat eroism. La Valea Screzii, Părintele Nicolae Tănase a construit un așezământ care, pe lângă locuință, cuprinde un dispensar medical și o biserică, o brutărie și un staul. În acest centru locuiesc deja copii, adolescenți și tineri; la vârsta de 18 ani, tinerii trebuie să părăsească orfelinatele de stat și ajung de multe ori în stradă. *Părintele Nicolae Tănase a scos din subsolurile Bucureștiului, mame tinere cu copiii lor. Părintele Nicolae Tănase se (z)bate pentru viață, înțeleasă ca dar de la Dumnezeu. Se bate pentru viața poporului român și viitorul său*. La marea emigrație datorată situației politico-economice din țară, se adaugă trista realitate a comerțului cu copii români, nu totdeauna orfani, cumpărați de către unii străini din țările occidentale, comerț pe care Părintele Nicolae îl denunță fără menajamente până în fața tribunalelor. Părintele Nicolae Tănase animă și însuflețește, de asemenea, și două mici tipografii. Una dintre ele editează scrieri despre Ortodoxie, pentru profitul parohiei de la Valea Plopului, unde biserica Sfinții Arhangheli este neterminată. Cealaltă editează lucrări împotriva avorturilor și în favoarea vieții, pentru profitul **Asociației Pro Vita**. Părintele Nicolae Tănase a participat (și) la foarte emisiuni pe această temă de la T.V. în România și în străinătate. Părintele Nicolae Tănase este o personalitate remarcabilă. În luna septembrie anul 2000, de pildă, Părintele Philippe Calès a avut ocazia să întâlnească în România, un preot teolog care-l cunoaște bine pe Părintele Nicolae Tănase. Acest preot i-a adus de trei ori Sfânta Împărtășanie Părintelui Nicolae pe patul de moarte... Într-adevăr, în timpul comunismului, s-a atentat la viața sa de trei ori, datorită activității sale religioase. Părintele Nicolae Tănase și soția sa Maria au fost găsiți într-o noapte aproape morți pe stradă, în urma unui «accident» simulat. Au fost la un pas de moarte, dar cu ajutorul unor prieteni medici au reușit să scape cu

viață. Și astăzi mai păstrează sechele de atunci. Acest lucru s-a întâmplat deoarece Părintele Nicolae mobilizase oamenii din satul său pentru construirea unei biserici, «Sfinții Arhangheli», ceea ce era interzis. În fiecare noapte, unii oameni lucrau în timp ce alții stăteau de pază. Când Miliția apărea, toată lumea dispărea. Dar biserica a fost construită, o mândrie pentru Valea Plopului. Părintele s-a mai compromis și cu editarea și difuzarea unor cărți religioase, ceea ce era de asemenea interzis. Astfel, acest teolog îl consideră pe Părintele Nicolae drept un mare mucenic, un martir, un mărturisitor și un adevărat stareț, mai bine zis, un autentic gheronda...

Așadar, cu alte cuvinte, de mai bine de 21 de ani are grijă de copiii abandonați, de copiii fără părinți, de tinerii alungați din căminele de copii. *Acolo, la Valea Plopului și Valea Screzii – județul Prahova, Părintele Nicolae Tănase a pus bazele unei alte Români.* Mai bună, mai curată, lipsită de egoism. *Cu Asociația Pro Vita, Părintele Nicolae Tănase duce o luptă pentru viață.* Acum 14 ani, la diferite emisiuni de la TVR și Pro Tv Părintele Nicolae Tănase vorbea despre un proiect greu de crezut și atunci, dar și acum. *Un sat al copiilor fără părinți. Acum valea s-a umplut și de case și de copii, altfel spus, cu peste 328 de suflete. Copii abandonați prin spitale, copii fără părinți, copii ai străzii, copii lăsați aici de mame, imediat după naștere. Pe toți, Părintele Nicolae Tănase i-a adunat în tabăra de pe văi și dintre dealuri.* Povestea a început în anul 1990. *După cum am mai spus, fiind tată a șase copii proprii, cu soția educatoare la o grădiniță din orașul Vălenii de Munte, Părintele Nicolae Tănase a început un adevărat război împotriva avortului, iar mamele pe care le convingea să-și nască pruncii îi lăsa în grija lui.* În anul 1997, în tabăra din vale erau 30 de locuri. Acum, în viitorul despre care vorbea acum 14 ani la diferite emisiuni la TVR și Pro Tv, tabăra este tot neîncăpătoare. *Până acum, pe aici au trecut 1600 de suflete. Așa ca în Valea Screzii apar mereu case noi, fiindcă este mare nevoie. Într-o lume egoistă, în care trecem unul pe lângă celălalt fără să ne intereseze ori peșe, ce se întâmplă în Valea Screzii pare greu de crezut. Aici, “egoismul” a fost scos și șters din dicționar.*

Pe cei care ajung în Valea Screzii, mânați de curiozitate îi duce prin camerele copiilor *cu gândul ca poate îi convinge să se întoarcă, să coopereze și să îi ajute. Cât de greu este să hrănești în fiecare zi 328 de guri, să îmbraci și să educi o armată de oameni, numai Părintele Nicolae Tănase știe cu adevărat.* El care și-a pus întreaga familie la „bătaie” pentru împlinirea, continuarea, dezvoltarea și desăvârșirea acestui minunat proiect. El, care participă la multe conferințe, seminarii și simpozioane pe acest subiect (foarte problematic încă și foarte delicat ori sensibil), sau la diferite conferințe, atât în țară cât și în străinătate, în calitate de invitat, unde vorbește despre familia creștină, despre tineri, căsătorie și Taina Nunții. El care aleargă în dreapta și în stânga, în sus și în jos, pentru diferite ajutoare, colaborări, sponsorizări și aprobări, căci altfel cum ar putea menține și dezvolta tot ce este acolo, la Valea Plopului și Valea Screzii?!... Ei, pentru toate acestea și multe altele el a fost nevoit să învețe, fiind o persoană plină de receptivitate, creativitate, realism, dreaptă socoteală și mult discernământ!... Așa încât copiii sunt îngrijiți, hrăniți, educați și supravegheați de femei angajate din sat. *Cu exemplul său, Părintele Nicolae Tănase a reușit să schimbe și mentalitatea oamenilor din zonă, să-i facă mai buni.* În anii 90, sătenii din Valea Plopului și Valea Screzii au văzut ce face Părintele și au început să-l ajute. *În casele lor au primit o parte din copii, Părintele Nicolae ajutându-i și aprovizionându-i cu alimente, îmbrăcăminte și încălțăminte.* Cine este apt de muncă trebuie să muncească și să producă. *Părintele Nicolae Tănase este și manager și psiholog este și mamă și tată pentru toți.*

Chiar dacă statul nu se implică prea mult și prea tare, mulți oameni de bine l-au ajutat și îl ajută: cu bani, mâncare sau materiale de construcție. Cu stilul său direct, sincer și serios Părintele Nicolae Tănase are o vorbă bună pentru toți. Pentru băieții gata de însurătoare a cumpărat pământ. Pentru fete strânge zestre. În fiecare casă din tabără sunt copii. Într-una i-a așezat laolaltă pe copiii de grădiniță. Se atașează imediat de noii veniți, au

nevoie de căldură. Când te uiți la ei înțelegi parțial, ce face și de ce face Părintele Nicolae Tănase. Fiecare copil își are povestea lui, unii sunt aici de când se știi. Sunt învățați de mici să se descurce și să ajute. Aici, ei sunt o familie. Unii dintre ei sunt luați la un moment dat de familii acasă. Alții însă rămân aici, merg la școală, la studii. Până acum, opt copii din tabără au intrat la facultate. Încolonați, copiii pornesc către satul din deal, la școală. Pentru săteni sunt copii din tabără sau copiii Părintelui. Fără să-ți dai seama, se prind de mâna ta și merg alături de tine. Te fac să înțelegi că așa este viața făcută: să mergem împreună și să ajutăm. În drumul spre școală copiii predau o lecție învățată de la Părintele Nicolae Tănase: îți oferă fără să te cunoască ce au ei mai de preț: dragoste. Pe Valea Screzii și în Valea Plopului, de 20 de ani, funcționează o altă Românie. O Românie care uimește. Una a generozității și dragostei, o Românie care are nevoie permanent de susținere ca să meargă mai departe.

Noi, cum îi putem ajuta, într-un mod și într-o formă concretă?... Fie că este vorba de sprijinirea activităților desfășurate în centrele de la Valea Plopului și Valea Screzii, de editarea și difuzarea de materiale publicitare, documentare și informative, de organizarea de conferințe specifice și seminarii tematice ori de alte programe, orice contribuție va fi bine venită și mult apreciată. Pentru donații/sponsorizări în bani, datele de identificare fiscală ale Filialei sunt următoarele:

- Cod de Identificare Fiscală **18074434**
- Cont IBAN lei: **RO81RZBR0000060007229024**
- Cont IBAN USD: **RO86RZBR0000060007229031**
- Cont IBAN EURO: **RO70RZBR0000060007229028**
- Cont IBAN GBP: **RO04RZBR0000060009301069**

deschise la **Raiffeisen Bank – Agenția Victoria București**, Calea Victoriei nr. 21, corp B, sector 3, cod 030023. Cod SWIFT bancă (necesar doar pentru plăți externe): RZBR ROBU.

Pentru donații și sponsorizări în bani, alimente, materiale de construcție etc. vă rugăm să îi contactați direct. Societățile comerciale care doresc să îi sprijine prin sponsorizări pot încheia contracte de sponsorizare cu organizația Pro Vita, conform legilor în vigoare. Adresa este: Asociația “Pro-Vita” Vălenii de Munte – Valea Plopului. Adresa: B-dul Nicolae Iorga 72, localitatea Vălenii de Munte, 106400, județul Prahova tel/fax: (244) 280695 Pro Vita și Valea Plopului – localizare și căi de acces: Itinerar pentru a merge la Valea Plopului: București Nord – Ploiești Sud (60 km – E60) Vălenii de Munte (30 km – 1A) Nucșoara de Jos (13 km) – la dreapta Valea Plopului și Valea Screzii (7 km) Preot Nicolae Tănase, Parohia Valea Plopului, Comuna Posești, Județul Prahova, cod 2124, România. Pagina pe internet este: **www.asociatiaprovita.org** .

În cele ce urmează redăm o bună parte dintru-un dialog, de suflet și neconvențional, într-un cadru absolut informal, chiar acolo – la în tabăra de copii din localitatea Valea Screzii, cu Părintele Nicolae Tănase de la Valea Plopului, care, nădăjduim să vă fie de mult folos tuturor...

- Preacucernice Părinte Nicolae, cum credeți că sunt receptate ideile Pro Vita în societatea noastră?

– În societatea românească, Pro Vita, până nu demult, a fost o noutate. Acum nu mai este o noutate, dar nu mai este o problemă nici în discuții, nici în apariții de presă etc. Pentru că cineva a știut să creeze probleme... Creându-se aceste probleme, omul nu mai are timp să se gândească la viață, la consecințele nenașterii, la consecințele avortului și mai ales la consecințele așa-ziselor anti-concepționale. Așa că pro-vita nu este o noutate, dar nici ceva deja cultivat, ceva de care oamenii au deja idei. Uneori se confundă pro-vita românească cu o atitudine continuă a mișcării pro-vita internaționale, care este agresivă, care blochează medicii, blochează clinicile, care se culcă la pământ – treabă care este interesantă, dar nu este proprie românilor.

- **Cum pot ajunge ideile pro-vita la populație? Mersul ideilor este zona elitei, elita se adaptează cu ideile. Și așa vrea să faceți aici referire la presă, la intelectuali și chiar la cler. Ideile ajung în presă, la televizor și ele sunt după aceea receptate, ascultate, respinse sau neuzite de mase.**

- Dacă este să încep cu presa, depinde de presă. În general, ea face jocul cuiva. Presa independentă este puțină.

- **Presa înghite datele statistici, cel puțin din domeniul demografic, dar nu face nici o legătură între aceste date. Este clar că dacă îmbătrânirea populației se produce rapid, în curând noi nu vom mai avea oameni care să muncească. În „Curentul” chiar am văzut un titlu de genul: „Femeile sărace și neinformate fac copii mulți”.**

- În orice discuție pe care o avem, expunem cauzele avortului ca fiind necredința și comoditatea. Discuția întotdeauna se deschide, afirmându-se faptul că se fac avorturi din cauza problemelor sociale: lipsuri financiare, lipsuri materiale. Dar să știți că cei mai mulți patroni nu au deloc sau au unul-doi copii. De ce? Ori e vorba de necredință, ori de comoditate și dorința de a progresa. Problema este că au bani, dar, totuși, copii nu fac. O familie – tata, mama – pot da copilului școală, bani, mașină, casă, facultate, masterat, cont în bancă etc. Nimeni, însă, nu-i poate da copilului viitor. Viitorul îl dă numai Dumnezeu. Și atunci este foarte important să știm că viitorul copilului nostru este în funcție de atitudinea noastră față de viață. Dar, din păcate, noi nu mai avem o atitudine față de viață, suntem contra vieții, contra nașterii, contra creației – că noi prin asta ne asemănăm cu Dumnezeu – procreând. Dacă am întrerupt asta, deja i-am spus lui Dumnezeu, stai în ale tale, ca și cum am putea limita acțiunea Lui.

- **Ați avut discuții cu oameni politici... Cum sunt receptate aceste atitudini Pro Vita?**

- De exemplu, Asociația Provita Brâncoveanu a făcut în trei rânduri scrisori președintelui Iliescu și Constantinescu, propunându-le să se delimiteze de legea care permite avortul. Oamenii politici evită să-și exprime părerea, chiar dacă au o părere. Referitor la cler – este aceeași situație tristă. Sunt preoți care spun: nu putem predica contra avortului prea mult, pentru că ne pierdem femeile din biserică.

- **Ce ar putea să facă preoții?**

- De tot ceea ce se întâmplă negativ în România este de vină preotul. Pentru că dacă preoții ar reuși să controleze aspectele morale, aspectele financiare și materiale ar veni de la sine. Dacă preoții ar reuși în scaunul spovedaniei să determine un om să rămână om... La reproșurile ginecologilor că îi atacăm în spitale, când răspândim pliante, ginecologii ne spun: creștinii voștri (deși și ei sunt), creștinii voștri vin să facă avort. Voi i-ați botezat, voi i-ați cununat, voi i-ați spovedit și împărtășit, iar ei vin la noi să le facem avort. În momentul acesta, ei au dreptate. Desigur, că aceasta nu justifică crima lor, ci relația pe care noi nu o mai avem cu destul dintre mulți credincioși ai noștri.

- **Preoții au de obicei mulți copii?**

- Nu contează câți copii ai, contează câți ai omorât.

- **În general, la noi nu există o imagine bună a femeii cu mulți copii.**

- Pe mine, când mă întreabă lumea câți copii am, le spun doi băieți, o fată și încă doi băieți. Ca să nu creadă că am vrut neapărat să am și o fată. Un preot din Franța, când l-am întrebat acest lucru, a răspuns, șase copii cu o singură soție. Pentru că în Franța este obișnuit ca cei care au mulți copii să fie din 2-3-4 căsătorii.

- **Ce-ar putea face organizațiile Pro Vita din România?**

- Pentru mileniul trei, este clar că ideea pro-vita ar trebui să devină misiunea de căpetenie a Bisericii. De aici pleacă totul – de la naștere și nenaștere. În momentul în care se întâmplă o crimă, de ea este vinovată o persoană, de avorturi și de nenașteri se fac vinovate popoarele. Și, dacă se fac vinovate popoarele, Dumnezeu este silit să aplice dreptatea, în bunătatea lui. Ați văzut filmul „Cine leagă copilul?”, unde arată foarte clar ce se întâmplă cu memoria

genetică a uterului. Savanți ruși și americani au făcut experimente, au încrucișat armăsarul cu zebra și zebroiu cu iapa și, după cinci ani de zile, nu au reușit nimic. După alți cinci ani, iapa a fătat un mânz zebra, iar zebra, un mânz nevărgat.

- Părinte Nicolae, cum s-ar traduce acest experiment?

- Sfântul Apostol Pavel reia textul din Vechiul Testament și îl comentează, zicând, va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup. Nu un suflet, un trup. Să înțelegem că aici avem de a face pe de o parte cu o taină și, pe de altă, parte cu o contopire. În ziare mai apare câte un scandal de genul, o femeie albă, căsătorită cu un soț alb, a născut un negru, iar ADN-ul arată că bebelușul îi aparține respectivului soț. Problema este alta: dacă eu mă căsătoresc cu o fată care a avut relații sexuale cu unul-doi sau mai mulți bărbați, mi se va naște din ea un copil cu caracterele mele și cu caracterele celorlalți, ceea ce mie nu-mi convine. Atunci savanții americani și ruși au ajuns la concluzia că ar fi bine să revenim la abstenență. Iar aspectele genetice sunt cele care demonstrează imediat unde și cum am greșit.

- Vă ocupați cu râvnă, cu toată energia de mult timp de problemele familiei și ale copiilor din România, probleme pe care le cunoașteți mai bine ca oricare altul. Cum vedeți în acești ani din urmă starea familiei românești? Mai are ea temelie trainică?

- Din păcate, anul 2011 nu se identifică cu anii trecuți și cu anii mai dinainte. Din fericire, Biserica rămâne în principiile și rânduielile ei neschimbate. Infașibilitatea Bisericii, capacitatea ei de a lucra fără greșală, fiindcă îl are în capul ei pe Iisus Hristos, poate da nădejdea ca familia să revină în matca obișnuită. Asta înseamnă curgerea firească a vieții în Taina cununiei și, în casă, realizarea dezideratelor de creștere și educare a copiilor.

- O familie tradițională este formată din tată, mamă, copii, dar și bunici, și bătrâni. Care mai este acum relația mamă-tată și copii și apoi a acestora cu bătrânii, cu bunicii?

- Depinde dacă aceste trei categorii de vârste au procedat la izolare sau nu. Câtă vreme copiii nu mai petrec viața lor cu părinții, pentru că părinții și-au izolat copiii prin televizor, prin internet, prin toate nebuniile moderne, câtă vreme părinții nu mai au legături cu părinții lor, respectiv bunicii copiilor, pentru că ei sunt persoane post-moderne iar ceilalți sunt expirați, retrograzi, stăpânește ruptura. Aceasta este așa de puternică, încât este greu să sperii în refacere fără credință, spovedanie, rugăciune, pocăință.

- Ați vorbit de relațiile sufletești, le-aș zice duhovnicești. Mai există însă o relație familială complet distrusă încă din anii de după revoluția franceză de la anul 1789, mai ales în secolul al XIX-lea: rolul protector al familiei tradiționale față de copii și față de bătrâni a fost preluat de către stat. Acum statele moderne își asumă rolul de pater pentru copii, chiar preluându-i de la părinți. Iar pe bătrâni i-au rupt de familia lor prin pensii, cărora înainte de anul 1850 nici nu li se cunoștea numele. Prin aceasta, cele trei vârste, cum le-ați numit Sfinția Voastră, sunt complet rupte unele de altele, structura familiei fiind pulverizată.

- Occidentul cunoaște de mult aspecte mult mai grave ale acestor realități, chiar dacă au creat aziluri superdotate pentru bătrâni, din care lipsește cu desăvârșire căldura dragostei familiei. Asta au făcut în primul rând. Au distrus dragostea dintre oameni, în primul rând a celor de același sânge. În primul rând copiii au nevoie de bunici. Acum nu duc lipsă gravă de părinți, dar și de bunici. Copiii pe care îi ocrotește parohia noastră, în cadrul serviciului social care funcționează după noul Statut al Bisericii, duc lipsă sufletească de părinți, pe care încercăm să-i înlocuim, și încă mai mare lipsă de bunici. Bunicii nu pot fi nici neglijăți, nici înlocuiți. Ei au rolul lor, dat de Dumnezeu, în educarea și formarea copiilor. Este bine ca statul să nu preia cu forța rolul acesta, ci trebuie să protejeze familia. A proteja e una și a înlocui rolul părinților este alta.

- În comunism, prin distrugerea proprietății private și pauperizarea întregii populații au fost spulberate posibilitățile de protecție a persoanei prin familie, nu a mai rămas nimic

nici pentru urmași, nici pentru înaintași. Tot omul a ajuns la mâna statului, marele proprietar. Astfel s-au creat condițiile ca, în acești ani postdecembriști, să se poate distruge familia mai ușor în România.

- La ce ar trebui să ne așteptăm? De ce trebuie să avem așa mari pretenții la aceste lucruri care nu au nimic comun cu Iisus Hristos? Greșelile mari apar în relația Biserică și stat, Biserica în stat, Biserica națională... Biserica nu este din lumea asta. În nici într-un caz nu poate să vină statul să facă reguli Bisericii. Biserica are regulile ei de care statul nu ține cont și nici nu-i convin. Dacă statul ar fi creștin, atunci duminica nu s-ar lucra, cârciumile nu s-ar deschide, în post mâncarea ar fi adecvată și nu s-ar vinde cârnuri în magazine. Or, statul nu face aceasta și noi ne supunem unui astfel de stat care, mai înainte, făcea și multe alte rele: prigoana, omora, îi arunca pe creștini la fiare, îi extermina în lagăre și temnițe înfiorătoare. Ce pretenții să avem de la un astfel de stat? Măcar atâta dacă ar face, să nu se mai laude că ajută și face bine cetățenilor, când de fapt strică. Asta nu înseamnă că suntem împotriva statului, ci doar criticăm niște aspecte care sunt vizibile pentru toată lumea.

- Este de plâns, la ora actuală, procentul de formare a familiilor tinere în România în comparație cu procentul desfacerii căsătoriilor. Am văzut prin ziare titluri deșănțate, de felul „România divorțată”, așa de mare este numărul divorțurilor, semn clar al unui proces devastator de distrugere a familiilor. Ce ziceți, este întâmplător acest fenomen?

- Nu. Lucrurile sunt scăpate din mână de către oamenii cu responsabilități spirituale. Adică noi, preoții, noi, creștinii ortodocși cu pretenții de trăire a credinței, noi, intelectualii cu pretenții de cunoaștere. Eu sunt mirat că atunci când cineva se sinucide, aruncându-se de la etaj, nu este întrebat preotul din parohia respectivă, dacă îl cunoaște pe sinucigaș, dacă venea la spovedanie, ce probleme avea persoana respectivă, boli psihice, ai discutat cu părinții, ce cauze au provocat tragedia? Dar lucrul acesta nu se întâmplă. Ceea ce înseamnă că noi nu avem o preocupare pentru problemele oamenilor din parohie. De aceea ne facem vinovați, deoarece Biserica ar trebui să lucreze continuu sobornicește, adică să ne doară durerea celuilalt, împreună să ne sfătuim, împreună să lucrăm contra răului. Nu contra unor instituții sau persoane, ci contra avorturilor, a divorțurilor, a împilărilor, a sinuciderilor, a patimilor, a ispitirilor grave, a certurilor, abandonurilor etc., etc.

- Care sunt principalele cauze ale disoluției familiei în aceste vremuri?

- Este lupta răului. Întrebarea poate fi pusă și altfel: de ce noi cedăm la aceste atacuri? Este vorba de noi, preoții, credincioșii, Biserica. De ce Biserica vie cedează la aceste asalturi ale răului? De ce am ajuns în așa hal și ne supunem fără împotrivire răutăților veacului? Nu este semnificativ de ce ne atacă altul, așa e rostul lui, ispita diavolului, să ne lovească. De fapt, cauzele sunt la noi: slăbirea credinței, pierderea iubirii, acceptarea modelor de viață moderne, primirea cu ușurință a mentalităților păcătoase. Răul, pe acest teren slab duhovnicește și moralicește, se propagă, intră, se sălășluiește înăuntrul omului și apoi explodează în faptele lui. Iar noi observăm ravagiile din societate.

- Nu reacționăm din cauza slăbiciunilor noastre. Totuși există o acțiune susținută prin legi pentru promovarea concubinajului, a libertinismului sexual, a desfrânărilor, a avorturilor, a plăcerilor consumiste, a prostituției, a homosexualității, precum și de modificare a conținutului educației din școală în sensul dezvoltării premature a acestor patimi.

- Cazul fetei de 11 ani de la Iași care, din urmă cu doi ani, după cum știți din mass media, a rămas gravidă în urma unui viol, nu e singular, dar este simptomatic. Cunosco și fete de 10 ani care au rămas gravide, au născut și sunt bine acum. A fost dusă în Anglia să facă avort și s-a sa mediatizat peste măsură pentru ca să existe motive pentru aprobarea legală a avorturilor la perioade mai mari pentru fete de până în 15 ani. Dușmanii vieții au avut un interes, de au făcut atâta vâlvă. Englezii pe al nostru l-au chiuretat, iar o fetiță de 15 ani de la ei a fost lăsată să nască un prunc sănătos. Au profitat de prostia noastră și pe al nostru l-au lichidat. Vedeți ce

luptă este împotriva vieții? Ce luptă este împotriva neamului? Domnitorul Constantin Brâncoveanu de aceea a fost arestat și ucis de turci, pentru că a înmulțit neamul românesc, a susținut cu măsuri sociale creșterea demografiei, lucru neplăcut pentru dușmani. Asuprea asta socială care funcționează la noi de mai mult timp provoacă mari daune neamului sub aspect demografic. Sigur că apare ideea nocivă, „cu ce să cresc copilul acesta?”, și îl avortează. Alții îi lasă pe copii acasă și se duc prin străinătate după căpătuială, acolo uită de familie și praful se alege. Alții trimit bani mulți și copilul de acasă se destrăbălează cu ei. Dandanale, ba chiar tragedii. Împotriva acestor răutăți trebuie să luptăm. Și nu singuri, ci cu Dumnezeu alături de noi.

- Observăm împreună că tinerii de astăzi nu mai acceptă căsătoria la vârsta de 20 de ani, la 25 de ani, ci prelungesc nepermis de mult termenul pentru întemeierea unei familii. În acest timp, trăiesc în păcat, iar pe la 35-40 de ani se gândesc să se mărite sau să se însoare. Atunci însă nu mai pot concepe prunci.

- Cum să nu rezolvi problema aceasta ușor când umblă asociațiile străine cu prezervative gratis, cu pilule anticoncepționale, și poți trăi fără soacră? Înainte vreme prelungirea perioadei de divorț, tergiversarea aspectelor civile conduceau la evitarea divorțului, aveau loc dese împăcări. Acum, însă, un divorț poate fi pronunțat în aceeași zi în care depui cererea. Unii merg dimineața la tribunal și după amiază sunt divorțați. Asta înseamnă că statul stimulează, facilitează divorțul. Și dacă facilitează divorțul înseamnă că statul este criminal asupra familiei. Este vorba aici de sistemul care distruge unitatea familiei. Și când chiuretează în serie înseamnă că statul este un criminal în serie. Când dai legi peste legi care favorizează libertinajul, când te lupți din răsuputeri să legalizezi homosexualitatea, prostituția, incestul, rezultă că ești stat criminal. Asta nu înseamnă că suntem împotriva statului în general, dar ne ridicăm împotriva sistemului care lovește baza existenței noastre ca Biserică Ortodoxă, a existenței noastre ca neam.

- De ce a ajuns statul să fie criminal?

- Totuși statul lucrează prin instituțiile lui, iar instituțiile funcționează cu oameni. Aici e problema, sunt acolo persoane care admiră valorile creștine ca pe niște piese de muzeu, istorizate. Or', noi știm că Biserica nu se învechește, iar valorile creștine sunt perene, ba chiar unele, cum este iubirea aproapelui, iubirea de Dumnezeu și altele, sunt veșnice. Ba chiar a apărut acum expresia *înnoirea Bisericii*, în realitate nu există înnoirea Bisericii, ci poate a vieții bisericești. În ce privește faptul că statul este criminal, nu știu de ce e așa, dar văd ce face, văd că este criminal prin faptele lui. Aici mai apare o problemă. Cel care face avort este botezat? Este. Biserica îl ia la bani mărunți, de ce omori, domnule? Nu. Cine trebuie să-l ia la întrebări, patriarhul sau episcopul? Nu, preotul lui din parohie trebuie să facă asta, pentru că el îi botează, el îi face sfeștăni, el îi înmormântează tatăl, el îl cunună. În mod concret, Biserica nu luptă împotriva fenomenelor criminale din societate. De ce nu luptă împotriva lor? Pentru că le agreează. Cum? Iată, sponsorii pentru diverse lucrări nu vor fi niciodată apostrofați pentru manifestări de tipul celor evocate de noi. O singură mănăstire am întâlnit care nu ia bani de la sponsorii necununați, care nu-și plătesc angajații, care fac comerț cu tutun și alcool. Am rămas uimit că o mănăstire are criterii creștinești prin care își alege sponsorii. Și noi, la Provita pentru copiii abandonați, am primit bani necontrolați. Am întrebat de unde vin banii pe care îi donează, dar nu am verificat dacă este adevărat ce ne-au răspuns. Părintele Arsenie Papacioc are o idee foarte valoroasă când spune că raportul dintre dreptate și iubire este 2/8. Cu dreptatea câștigi doi și pierzi opt. Cu iubirea pierzi doi și câștigi opt. Este extrem de interesant raportul acesta. De ținut cont că și sponsorii aceștia sunt botezați, și ei au familie, neveste, copii, și pentru ei s-a răstignit Iisus Hristos. Uite, în acest sens, cu ajutorul Fundației Sfinții Martiri Brâncoveni din Constanța am făcut rost de un pomelnic al ginecologilor din România care fac avorturi. Sunt doar vreo 28 de medici care nu fac avorturi, iar cei care fac sunt cu sutele și cu miile. Îi pomenim pe toți, dar nu pe toți la Proscomidie, să-i lumineze

Dumnezeu să nu mai omoare în serie. Pentru un criminal în serie se ridică toată poliția dintr-o țară pe urmele lui, ca să-l prindă, să-l oprească. În clinicile ginecologice se produc crime în serie, fără să se sesizeze nimeni pentru asta.

- Noncombativitatea preoților în parohii poate fi o complicitate, o formă de indiferență, dar nu constituie o cauză a proliferării avorturilor, a divorțurilor, a căderii generale a societății în păcat. Răul vine din altă parte, are rădăcinile înfipte în organismul social. După opinia mea, lupta dusă de statele moderne împotriva populațiilor este antihristică, pentru că vizează împărăția lui Dumnezeu care se constituie cu oameni botezați în Hristos.

- Toate imperiile au căzut când au lovit maternitatea. Vă spun un lucru care m-a contrariat foarte tare. Persoanele care sunt demnitari, ocârmuitori în mari instituții ale statului, la serviciu fac toate mizeriile astea de care vorbim, iar în particular merg la biserică, donează bani la mănăstiri, se închină prin pelerinaje și altele asemenea. Este o duplicitate care derutează multă lume. În creștinismul primar lucrurile erau foarte precise: ori credeai, ori nu credeai. Dacă erai credincios, te omorau, dacă nu credeai, n-aveai probleme. La ora actuală, este voie să crezi, să mergi la biserică, să faci de toate, dar nu este voie să afectezi libertatea celuilalt. Care libertate? Libertinajul, libertinismul, nebunia păcatelor de moarte. Eu am pronunțat la televiziune cuvântul curvar. O doamnă psiholog m-a întrebat: „Părinte, în ce eră trăiți dumneavoastră de vă pronunțați așa?” „Dar cum să mă pronunț?” am întrebat eu, că vocabula asta este în dicționar. A zis: „Relații sexuale”. Păi, relații sexuale au lăcustele. Oamenii, ori sunt cununați, ori sunt necununați. Cei cununați la biserică formează o familie, dacă nu, sunt doi care curvesc.

- Se leagă de astfel de noțiuni ca să deturneze discuția de la fondul ei moral și creștinesc. Așa zisul război al cuvintelor vizează, de fapt, realități mult mai adânci. Unele state, cum sunt SUA și Anglia, au dat legi prin care scot din limbajul copiilor cuvintele mamă și tată, urmărind ca statul să fie acela care joacă rolurile respective. Dicționarele Oxford, noile ediții, nu mai cuprind cuvintele mamă și tată. În condițiile acestea mai putem vorbi de familie?

- Atunci vorbim despre cuplu. Soluția e la fiecare dintre noi. Trebuie să începem noi, cu mic cu mare, mai învățat, mai neînvățat, să menținem familia. Dacă s-ar scula din morminte înaintașii, ne-ar da palme, ne-ar muștra rău de tot pentru ce am făcut cu moștenirea lăsată de ei. Ne vor întreba: „Voi ce mai lăsați în urmă?” Să ne întrebăm singuri, oare ce lăsăm în urma noastră? Mai avem ce lăsa? Suntem în stare să mai lăsăm ceva?

- În toată lumea actuală se manifestă acut fenomenul de luare în posesie a copiilor de către stat, mai ales în privința educației. Părinții care se opun, de pildă, educației sexuale la copiii mici, de 6 ani, sunt amendați sau băgați la închisoare. Se întinde și la noi această molimă. De ce nu reacționăm în nici un fel?

- La anul 1758, Sfântul Cosma Etolianul zicea un lucru care, atunci când l-am citit în traducere, mi-a provocat mare mirare, nu mi-a venit să-l cred. Cu două sute de ani înainte de apariția televiziunii, Părintele acesta spunea că va veni vremea când dracul ne va vorbi dintr-o cutie vorbitoare pe care creștinii o vor așeza în locul icoanelor. Mărturisesc că am văzut textul original în care face această previziune. Televizorul în sine n-ar fi un lucru rău, dar nu are cum să nu fie rău, pentru că, întâi de toate, îmi ocupă timpul de mântuire. În al doilea rând, informația pe care o vehiculează este numai despre moarte, accidente, violențe, tâlhării, derapaje adulterine sau incestuoase, despre „personalități” cu viață complet imorală, ei bine, un astfel de conținut mă convinge că televizorul este un lucru rău, se vede clar ce vrea să facă din mine. În cazul acesta, trebuie să meditez și apoi să trec la acțiune, îmi tai cablul și zic la revedere informației de acest fel. Pentru că pot urmări la televizor și lucruri serioase, chiar bisericesti, dar cum fac să separ răul de bine?! E o problemă. Omul nu poate cu ușurință să aleagă binele de rău. Trăim vremuri de gravă amestecare, de confuzii ale valorilor și reperelor.

Cine are urechi de auzit, să audă, cine are ochi de văzut, să vadă! Din mila lui Dumnezeu, fiecare e zdravăn la cap, e integru fizic și psihic, fiecare poate analiza și alege soluția cea mai potrivită pentru el.

- Părinte Nicolae, acum în încheierea acestui interviu, ce ne spuneți, credeți că putem să ne revenim?

- Acum un an, doi, trei nu credeam, dar m-a încurajat, de pildă, protestul tăcut al românilor împotriva vaccinării cu Gardasil, din anul 2009. Au tăcut și s-au opus. Asta înseamnă că sunt lucruri care se pot organiza, inclusiv în privința salvării familiei de la pieire. Numai că orice s-ar organiza, trebuie să aibă acoperire în istoria Bisericii. Orice facem trebuie să avem acoperire în istoria Bisericii, să se fi întâmplat ceva semănător. De aceea suntem urmașii sinoadelor ecumenice ale Sfinților Părinți, experienței Bisericii, trăirii pustnicilor, ca să ne folosim întocmai de învățătura care ni s-a transmis. De exemplu, Sfântul Ioan Gură de Aur a fost caterisit și, la Constantinopol, n-a mai slujit public. În pustiu în care a fost exilat a slujit și a făcut-o cu atâta convingere, încât atunci când i-a picat un păianjen otrăvitor în potirul cu Sfânta Împărtășanie, el a consumat tot conținutul potirului fără să pățească nimic. Ori, la ora actuală, dacă cineva este oprit să slujească, el totuși slujește. Își face cabinet particular și creștinii, ca o turmă năucă, năvălesc acolo. Lucrul acesta nu este cu acoperire în istoria Bisericii. Trăim o criză foarte profundă, nu aceasta financiară de care se face atâta caz, ci o criză de autoritate, de canonicitate, constând în felul în care ne raportăm credincioșii la preoți, preoții la credincioși, preoții la episcopi, episcopii la preoți. Ea trebuie depășită, pentru că nu putem birui fiecare separat. Ci toți împreună cu Iisus Hristos...

- Vă mulțumesc foarte mult, Preacucernice Părinte Nicolae, pentru toată căldura, dragostea și amabilitatea, dorindu-vă mult succes, mult spor și multe împliniri duhovnicești, în continuare!...

- Doamne ajută, cu multă bucurie!...

Interviu realizat de Stelian Gomboș